

den allerstærkeste Overbevielse, og om muligt blive ordnede saaledes, som Forslaget tilfigter; men det er tillige ganske vist, at det kunde vise sig ved en almindelig Revision af Stempels Lovgivningen, at det ikke godt lader sig gjøre at gaae fuldt saa vidt, som Forslaget gaaer; uden at tilfødsætte andre Punkter, som i lige høi Grad kunde trænge til at komme i Betragtning. Jeg er imidlertid nu kommen til den Overbevielse, at det Rigtigste efter Sagens hele Stilling for Dieblisset er, i alt Fald ved 3die Behandling, ikke at lade Lovforslaget gaae til Afstemning, men hellere at udskyde denne ved en motiveret Dagsorden. Spørgsmaalet bliver saa igjen, om den Dagsorden, der nu er foreslaaet, er saaledes affattet, at den udtrykker det, som jeg, efter hvad jeg har anført, ønsker udtrykt dert, og da skal jeg ikke nægte, at der er to Ting, som jeg savner. Den ene er nemlig en stærkere Fremhæven af det foreliggende Lovforslags Gjenstand, en udtrykkelig Udtalelse om, at en Revision af hele Stempelloben er bebudet, og at man har det fikre Haab, at samme vil blive gennemført i en nær Fremtid; disse to Punkter ere, som sagt, ikke medtagne, saaledes som jeg havde ønsket det; men jeg maa indrømme, at den valgte Form dog i Virkeligheden indbefatter den Tanke, som jeg ønsker udtrykt, og; da intet andet Forslag foreligger, saa ere de Udsættelser, jeg har gjort ved Forslaget til Dagsordenen, dog ikke for mig af den Bessaffenhed eller saa stærke, at jeg derfor tror at burde unddrage Forslaget min Stemme. Imidlertid maa jeg tilføie, at det ogsaa for mig vilde være af særdeles Bigtighed at høre den høitærede Indenrigsministers Udtalelse om Sagen paa dette Sted, forinden en Beslutning tages; thi, uagtet Ministeren har udtalt det Fornødne i Folkethinget, og uagtet man deraf, at han ikke har fundet sig foranlediget til at forlange Sagens Foretagelse her, saaledes ordnet, at han kunde være tilstede, maa slutte, at hans Stilling til Sagen endnu er usorandret; saa kan det dog ikke nægtes, at det ikke er uden Interesse for Medlemmerne selv at høre Ministeren, forinden de tage deres endelige Beslutning om, hvorledes de ville forholde sig til Sagen. Jeg skalde derfor særdeles have

ønsket, at Forslagsstilleren, ligesom han forrige Gang udsatte Indgivelsen af Dagsordenen til 2den Behandling, nu paa Grund af Ministerens Fraværelse vilde have ventet til 3die Behandling; det vilde være mig en personlig Lettelse, hvis man endnu kunde udsætte Afgjørelsen til 3die Behandling; men kan dette ikke nu lade sig gjøre, og jeg altsaa idag skal stemme over Dagsordenen, saa maa jeg give den min Stemme, idet jeg haaber, at Regjeringen vil tage et saadant Hensyn baade til Tanken i Dagsordenen og til Alt, hvad der er passeret med Hensyn til det i Forslaget indeholdte Punkt, at man virkelig kan gjøre sig Haab om, at det ikke vil blive Tilfældet ved denne Leilighed som ved saa mange andre, at det kun bliver et front Haab og Dnske, man udtaler, men et Haab og Dnske, som Regjeringen omsider vil findes villig til at laane Dre.

Lehmann: Jeg forstaaer virkelig ikke, hvorledes de ærede Medlemmer for Alvor skalde kunne være i Tvivl om Regjeringens Stilling til denne Sag, thi det synes mig, at selv om der ikke foreslaae de udtrykkeligste og eftertrykkeligste Udsættelser i saa Henseende, maatte Enhver kunne sig selv, at Regjeringen vilde handle i høi Grad leifindigt, dersom den, samtidig med, at den har gjort de fornødne Skridt for at tage Sagen under Overveielse i sin Heelhed, og, hvad jeg antager, i det Forsæt, paa denne Overveielse at bygge et Lovforslag, som vil være at forelægge i en følgende Sessjon, skalde anticipando afgjøre et enkelt Punkt af denne Sag, og afgjøre det paa en Maade, som meget let kunde blive til stor Præjudice for Sagens senere Forhandling. Jeg tror imidlertid, at man aldeles ikke behøver at recurrere til Regjeringens Forhold til denne Sag, men at den kan finde sin aldeles fyldestgjørende Besvarelse ved blot at betragtes fra Rigsdagens eget Standpunkt, og der forekommer det mig da at være fuldkommen klart, at, naar Rigsdagen er sig det Ansvar og den Værdighed bevidst, der ligger hos en virkelig stattebevilgende Forsamling, saa kan den ikke, uden engang at have anstillet nogen Undersøgelse om de Spørgsmaal, jeg har tilladt mig at anføre, nemlig, hvorvidt